

200706901/1.

Datum uitspraak: 13 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/7004 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 27 augustus 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 september 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 16 januari 2007 heeft de minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 augustus 2007, verzonden op 30 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. T.N.H. Nguyen, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

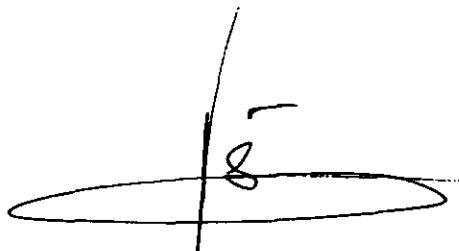
w.g. Nguyen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 november 2007

421.

Verzonden: 13 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

productie 1

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/7004

Uitspraak in het geding tussen:

.....
geboren op, eiser,
van Nigerese nationaliteit,
gemachtigde: mr. A. Portier, advocaat te Arnhem,

en

de **Staatssecretaris van Justitie**
(voorheen de Minister van Justitie),
verweerder,
gemachtigde: mr. S. van Willigen, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 september 2002 heeft verweerder ambtshalve geweigerd eiser een verblijfsvergunning regulier te verlenen onder een beperking, verband houdende met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling (amv).

Het daartegen gemaakte bezwaar is bij besluit van 10 juni 2005 ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van deze rechtbank van 13 juni 2006 (AWB 05/30807) gegrond verklaard. Hierbij is het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

Bij besluit van 16 januari 2007 is het bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

Op 13 februari 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep is behandeld ter zitting van 19 juli 2007, waar eiser en de gemachtigden van partijen zijn verschenen.

AWB 07/7004

2

2. Motivering

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), gelezen in verbinding met artikel 3:6, aanhef en onder c, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), is Onze Minister bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen onder een beperking verband houdende met verblijf als amv.

Ingevolge artikel 3:56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 kan voornoemde verblijfsvergunning worden verleend aan de alleenstaande minderjarige vreemdeling voor wie naar het oordeel van Onze Minister, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

Volgens verweerder is met voormelde uitspraak van de rechtbank van 16 juni 2006 in rechte komen vast te staan dat uitgegaan mag worden van het bestaan van adequate opvang voor eiser in het land van herkomst.

Anders dan door eiser is betoogd, volgt de rechtbank verweerder in dit standpunt, waartoe het volgende wordt overwogen.

De rechtbank stelt met verweerder vast dat in voormelde uitspraak van 13 juni 2006, voor zover relevant, het navolgende is overwogen: *“Eiser heeft voor zijn vertrek vier tot vijf maanden bij een vriend van zijn vader, de heer [naam] gewoond. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder deze opvang ten tijde van het primaire besluit – toen eiser nog minderjarig was – kunnen aanmerken als adequate opvang, zoals neergelegd in het beleid onderdeel C2/7.4.3 Vc 2000. De rechtbank acht dit beleid niet onredelijk.”*

Onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 augustus 2003 (zaak nr. 200206222/1, AB 2003/355) is de rechtbank van oordeel dat het niet instellen van hoger beroep tegen de eerdere uitspraak van de rechtbank tot gevolg heeft dat, indien tegen het nieuwe besluit gronden worden aangevoerd, die door de rechtbank in die eerdere uitspraak uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zijn verworpen, de rechtbank van de juistheid van het eerder gegeven oordeel over die beroepsgronden heeft uit te gaan. Aan dit oordeel ligt ten grondslag dat het ten tweeden male beoordelen van door de rechtbank eerder uitdrukkelijk en zonder voorbehoud verworpen beroepsgronden het gezag van de rechterlijke uitspraak waartegen geen rechtsmiddel is aangewend miskent. De rechtszekerheid brengt met zich dat het betrokken bestuursorgaan en belanghebbenden mogen uitgaan van de rechtmatigheid van het besluit, voor zover hiertegen beroepsgronden zijn gericht en de rechtbank deze uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen. Dit is anders indien de vreemdeling nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan niet langer van de juistheid van het eerder gegeven oordeel van de rechtbank over die beroepsgronden kan worden uitgegaan.

Van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in voormelde zin is de rechtbank niet gebleken. De stelling van eiser dat hij niet weet of de heer [naam] nog op dezelfde plaats in het land van herkomst woonachtig is, kan niet gelden als een novum in voormelde zin. Aldus heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat er naar plaatselijke maatstaven gemeten, voor eiser adequate opvang beschikbaar is in het land van herkomst.

AWB 07/7004

3

Het betoog van eiser dat verweerder geen gevolg heeft gegeven aan voormelde uitspraak van 13 juni 2006, nu hij niet heeft onderzocht of nog steeds op dezelfde plek woonachtig was, wordt verworpen. Bij voormelde uitspraak is verweerder opgedragen eiser in bezwaar te horen. Niet in geschil is dat verweerder aan deze opdracht gevolg heeft gegeven. De uitspraak houdt geen opdracht in aan verweerder tot het verrichten van een nader onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst.

Voor zover is beoogd te betogen dat verweerder eiser ten-onrechte niet met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) een verblijfsvergunning heeft verleend, kan dit betoog niet leiden tot het ermee beoogde resultaat. Een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 3.56 van het Vb 2000 kan slechts worden verleend, indien is voldaan aan de in deze bepaling gestelde vereisten. Deze bepaling is een algemeen verbindend voorschrift. Artikel 4:84 van de Awb ziet niet op de toepassing van zodanig voorschrift, zodat niet met toepassing van artikel 4:84 van de Awb een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 3.56 van het Vb 2000 kan worden verleend.

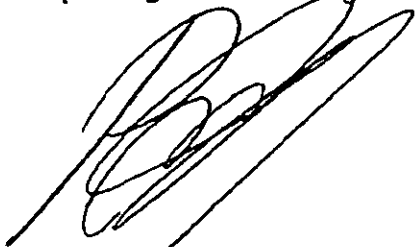
In hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd ziet de rechtbank evenmin aanleiding voor de conclusie dat verweerdens standpunt dat geen rechtsgrond bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd aan eiser de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in de proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. E.H.T. Rademaker en in het openbaar uitgesproken op 27 augustus 2007 in tegenwoordigheid van mr. F.S. Zwerwer als griffier.

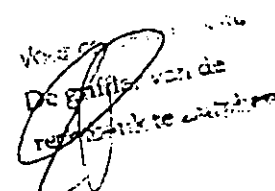
Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

30 AUG 2007

Wink
De griffier van de
rechtbank te Amsterdam

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer
 liane van elten
 ossla huber
 cheryl lucassen
 ostrid portier
 jan hein van rijswijk
 micka van willigen
 advokaten en prokureurs

rees derksen
 jose peete binkhorst
 luana pamice
 anne-marie wittveen
 administratie

Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage
 tevens per fax: 070 - 365 1380

Arnhem: 27 september 2007

APPÈLSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 07/7004

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5915 B	27 SEP 2007
ZAAKNR.	0901
AAN:	√3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Inzake:

Geboren op :

IND-nummer: 0112.27.8029

Nationaliteit: Nigerese

Geeft te kennen:

De heer _____ geboren op _____, thans woonachtig aan de _____ ten deze woonplaats kiezend te 6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr A. Portier, zijnde het Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellant is gemachtigd en als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging, dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, (productie 1), gedateerd 22 oktober 2004 en dezelfde dag verzonden, waarbij;

Het beroep gegrond wordt verklaard.

Ondergetekende is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Het appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1:

De rechtbank stelt in de 5^e alinea op pagina 2 van de uitspraak vast dat:

In voormelde uitspraak van 13 juni 2006, voor zover relevant, het navolgende is overwogen: "Eiser heeft voor zijn vertrek vier tot vijf maanden bij een vriend van de heer , gewoond. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder deze opvang ten tijde van het primaire besluit – toen eiser nog minderjarig was (vetgedrukt door gemachtigde) – kunnen aanmerken als adequate opvang, zoals neergelegd in het beleid onderdeel C2/7.4.3 Vv 2000. De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk.

Daarna volgt er een gehele alinea met een gloedvol betoog onder verwijzing naar Afdelingsjurisprudentie ter zake het onherroepelijk in rechte vaststaan van een bestuurlijk oordeel, waarover de rechter heeft beslist en waartegen geen hoger beroep werd ingesteld.

De rechtbank miskent echter, dat appellant het ook eens is met dat rechterlijk oordeel van de rechtbank te Almelo d.d. 13 juni 2006. De rechtbank Zutphen gaat eer ten onrechte vanuit dat appellant daartegen beroepsgronden zou hebben ingediend bij die rechtbank, terwijl de rechtbank Almelo daarover al onherroepelijk zou hebben geoordeeld bij uitspraak van 13 juni 2006.

Maar appellant was en is het eens met die uitspraak van de rechtbank Almelo, reden waarom daartegen geen hoger beroep werd ingesteld. De rechtbank Almelo bepaalde namelijk niets meer en niets minder dan dat deze adequate opvang ten tijde van het primaire besluit – toen eiser nog minderjarig was - voorhanden was. Maar de rechtbank bepaalde ook dat, omdat het primaire besluit van 17 september 2002 dateerde en het besluit op bezwaar van 10 juni 2005 dateerde en omdat vanwege de ex nunc toetsing in bezwaar verweerder appellant had moeten uitnodigen voor een hoorzitting teneinde te onderzoeken of die situatie ten tijde van bezwaar waarbij ex nunc getoetst wordt nog dezelfde was.

Voorts stelde de rechtbank in die alinea dat zulks slechts anders is indien de vreemdeling nieuw gebleken feiten en omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan niet langer van de juistheid van het eerder gegeven oordeel van de rechtbank over die beroepsgronden kan worden uitgegaan.

En in de laatste alinea dat:

Van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in voormelde zin is de rechtbank niet gebleken. De stelling van eiser dat hij niet weet of de heer nog op dezelfde plaats in het land van herkomst woonachtig is, kan niet gelden als een novum in voormelde zin. Aldus heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat er naar plaatselijke maatstaven gemeten, voor eiser adequate opvang beschikbaar is in het land van herkomst.

Appellant kan zich met deze overwegingen niet verenigen vanwege de onderstaande redenen.

De rechtbank gaat hierbij klaarblijkelijk nog steeds uit van de onjuiste veronderstelling dat appellant het niet eens zou zijn geweest met de uitspraak van de rechtbank Almelo, dat hij heeft verzuimd hoger beroep in te stellen en dat hij na die in rechte vaststaande onherroepelijke uitspraak ten onrechte geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft gesteld.

Echter, appellant was het wel eens met die rechterlijke uitspraak d.d. 13 juni 2006 en meent dat er destijds, op 17 september 2002 ten tijde van het primaire besluit, vanuit mocht worden gegaan dat er adequate opvang voor hem voorhanden was in Niger.

De stelling van appellant dat hij niet weet of de heer nog op dezelfde plaats in het land van herkomst woonachtig is, behoeft geen novum te zijn, zoals de rechtbank Zutphen ten onrechte voor ogen staat. Deze stelling is een stelling die appellant voor het eerst in de bezwaarfase naar voren heeft kunnen brengen. En voorts kon en mocht van appellant niet verlangd worden dat hij daar zelf onderzoek naar zou doen, zo lang hij nog in de asielprocedure zat, omdat hij destijds nog in die asielprocedure zat en omdat hij nog minderjarig was.

De rechtbank kon in redelijkheid niet oordelen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er naar plaatselijke maatstaven gemeten, voor eiser adequate opvang beschikbaar IS in het land van herkomst. Die opvang was er wel, in ieder geval ten tijde van het primaire besluit op 17 september 2002. Maar of die opvang er nadien nog steeds was, dat is tot op heden niet door verweerder aangetoond, zelfs niet eens gesteld.

Grief 2:

De rechtbank oordeelde in de eerste alinea op pagina 3 van de uitspraak dat:

Het beoog van eiser dat verweerder geen gevolg heeft gegeven aan voormelde uitspraak van 13 juni 2006, nu hij niet heeft onderzocht of, nog steeds op dezelfde plek woonachtig was, wordt verworpen. Bij voormelde uitspraak is verweerder opgedragen eiser in bezwaar te horen. Niet in geschil is dat verweerder aan deze opdracht gevolg heeft gegeven. De uitspraak houdt geen opdracht in aan verweerder tot het verrichten van een nader onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst.

Appellant kan zich met dit oordeel niet verenigen en meent dat de rechtbank had dienen te oordelen dat verweerder wel degelijk gehouden is om in de bezwaarfase alle omstandigheden ex nunc te toetsen en dat verweerder aldus ook gehouden is om te beoordelen of er voor appellant op het moment van het nemen van de beschikking op bezwaar adequate opvang voorhanden is.

Gemachtigde begrijpt anders niet waarom de rechtbank Almelo zou hebben bepaald dat er een hoorzitting in bezwaar zou moeten worden gehouden. Toch niet om te toetsen of er ten tijde van het primaire besluit op 17 september 2002 adequate opvang voorhanden was?

De rechtbank veronderstelt ten onrechte dat deze casus gaat over het feit of er adequate opvang kon bieden? Of die opvang door, voldoende was gemeten naar plaatselijke omstandigheden. Daar gaat deze casus helemaal niet over! Verweerder dient in bezwaar ex nunc te beoordelen of die adequate opvang **NOG STEEDS VOORHANDEN IS**.

De rechtbank had dienen te oordelen dat verweerder ondanks het houden van een hoorzitting nog immer niet in bezwaar ex nunc heeft geoordeeld of die adequate opvang van appellant nog steeds voorhanden was, in ieder geval zo lang appellant minderjarig was, en aldus dat verweerder geen juist gevolg heeft gegeven aan de uitspraak van de rechtbank Almelo d.d. 13 juni 2006..

PETITUM: Redenen waarom appellant u verzocht om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Zutphen van 27 augustus 2007 te vernietigen.

Hoogachtend,

Mr A. Portier

Advocaat.